

[Jørgen Tved]

Hvis Socialdemokratiet ønsker denne regering hen, hvor peberet gror, hvorfor så ikke sige det klart og direkte? Vi skal gerne klappe i vores små hænder og sige: Hip, hip, hurra! Der er ingen grund til disse omgående manøvrer; der er givetvis flere i denne sal, der har den opfattelse, at den regering, som nu har misregeret landet i mere end 5 år, hurtigst muligt skal sættes på porten. Derfor bliver debatten måske lidt afsporet, når Socialdemokratiet bruger et udgangspunkt som Brundtland-rapporten til at forsøge at presse noget igennem.

Men når det så er sagt, så skal vi meget gerne stemme for Socialdemokratiets dagsorden, naturligvis. Vi så måske oven i købet gerne, at der var nogle stramninger i denne dagsorden.

Som sagt forventer vi, at Socialdemokratiet lever op til de udtalelser, der er kommet fra partiets formand, hr. Svend Auken, om, at han nu er klar til at tage over, og vi siger, selv om vi ikke har megen tillid til hr. Svend Auken, at enhver ændring kun kan blive en ændring til det bedre. Så selv om det måske er meget små sko, hr. Svend Auken har på, så gå til sagen direkte, og lad være med disse omsvøb!

Så har vi jo oplevet, at der er flere masochister i dette Folketing, end vi måske umiddelbart havde opfattelsen af. Vi har set lige på det allerseneste, hvordan Kristeligt Folkeparti har det mægtig godt med deres religion. Vi har ligesom de i vores børnelærdom fået at vide, at der står skrevet: Får du én på din venstre kind, så skal du straks vende den højre til. Var det ikke rigtigt, hr. pastor? Den var tæt på i hvert tilfælde.

Vi forstår, at det er det, Kristeligt Folkeparti praktiserer her i Folketinget. Vi har ikke noget imod, at de har en ideologi – det bliver deres sag – vi har heller ikke noget imod, at de prædiker for deres ideologi. Vi har måske lidt imod, at de blander politik og deres religion sammen, og så opstår der nogle konfrontationer, for så sker der det, at man på den ene side har den opfattelse, at man godt må få nogle tæsk – og det har de så fået – men de politiske principper, som man går til valg på, dem må man så desværre stikke op. Og så er vi i en situation, hvor de stort set har overladt det til nogle andre at beslutte for sig. Det er det, vi har lært af denne debat, og det er måske grunden til, at firkløvet ikke har det så godt. Der er måske nogle af bladene, der er ved at falde af.

Når det så er sagt, havde vi egentlig troet, at man fra CD, som taler om godt og dårligt kammeratskab – i hvert tilfælde i pressen, tv osv. – måske også havde fået nogle klarere meldinger end dem, der er kommet til udtryk her.

Hvad er det, udenrigsministeren siger? Han siger, at nu skal vi ikke diskutere den opfattelse, som han har givet udtryk for, nemlig at der skal skæres ned på ulandsbistanden, og som Kristeligt Folkeparti, CD og andre tilsyneladende har forstået ganske godt. Udenrigsministeren mener åbenbart, at finansloven har vi diskuteret, den er på plads med de nedskæringer osv., den indeholder, men næste gang, venner, så falder øksen altså, også når det gælder nogle af de mærkesager, man har i Kristeligt Folkeparti og i CD. Det er måske nok det, der er grunden til, at man havde håbet, at nogle var så meget mandfolk, at de i hvert tilfælde stod ved, hvad de havde sagt i pressen, men at de ikke gør det, er jo ikke nogen ny erfaring, man gør i dette Folketing. Politikere har det ofte med at kæfte op, når der er tv og presse på. Når de så kommer herind, hvor man skal tage beslutningerne, har de en anden opfattelse, så danser de efter en helt anden melodi.

Hvad er der sagt her i debatten? Ja, der er sagt mange rigtige ting om Brundtland-rapporten, og jeg vil tro, at i hvert tilfælde udenrigsministeren må have lidt vanskeligt ved at se nogle af de mange, han møder på sine rejser, i øjnene. Med Brundtland-rapporten har vi fået dokumenteret det, vi måske nok havde en fornemmelse af, nemlig at situationen rundt omkring i verden er meget alvorlig, og at nogle af de menneskerettigheder, som andre taler om, bliver trådt ganske godt under fode.

Hvad er det så for menneskerettigheder? Ja, den mest elementære menneskerettighed er vel retten til at få den mad, der gør, at man overhovedet kan leve, og det, det drejer sig om, er at hjælpe disse mennesker. Men ulandsbistand har jo ofte været et udtryk for, hvordan man udnytter – groft udnytter – ulandene. Bogstavelig talt har man stjålet deres ressourcer, og gennem de lån, som man storsindet betegner som ulandsbistand, er man med til yderligere at undertrykke disse mennesker, der lever på grænsen til sultedøden.

Hvis det er den form for ulandsbistand, der skal fortsætte, melder vi fra, men Brundtland-rapporten giver jo nogle anvisninger på, hvor-